

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

2010. január 04.

Nem szeretem a telet. A hideg kékes, fagyos leheletét. Most, hogy megtaláltam a régi naplóm, nevetnem kellett. Más tizenkét évesen, színes matricás oldalakat ragasztgatni a fehér oldalakra, és más huszonévesen újra nekiveselkedni, hogy leírom, mi történik velem a héten, vagy akár ezen az estén.

Ma felbosszantottak, ezért úgy döntöttem, hogy kiírom a dühömet. Nem úgy neveltek, hogy kitöltsem valakin a frusztrációm. Úgy döntöttem, hogy intelligensen kezelem az agressziómat. Hamar a naplóírás mellett voksoltam. Azzal kezdeném, hogy gyűlölöm Marton Attilát. Egy felfúvakodott, beképzelt, öntelt fickó, aki észre sem veszi a keze alatt dolgozó kisembereket. Azt hiszi, hogy robotok vagyunk. Lélektelen automaták. Ha nem működünk, akkor csak meg kell rugdalni bennünket, és minden megy tovább. A jogos bírálattal semmi gondom, de a szándékos piszkálódást, a rosszindulatú, megalázó helyreigazításokat gyűlölöm.

A fiatal menedzser egy év óta ugráltat, kritizál bennünket. Tábornokoskodik felettük. Szerintem jó helye lenne a hadseregben. Valami bootcamp-be képelem, ahol leordítozza a kiskatonákat, az éppen frissen érkezett bakákat. Ott

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

csodálatosan érvényesülne a harsogó rendreutasítása. Utálom a hangját is. Ahogy megszólal, összerándul a gyomrom az idegességtől. Igen. Ez a legjobb kifejezés rá. Az egész ember idegesít.

Ma Borival jót hülyültünk elől. A Matti. ahogy Borival a „kedvenc” főnökünket elkereszteltük, éppen az irodájában telefonált, így kihasználtuk a szabadságot. Egy darabig sültkrumplival dobáltuk egymást, miközben majdnem spárgába mentünk le az olajtól csúszós padlón. Amikor újra felbukkant egy kuncaft, összeszedtük magunkat, és mosolyogva szolgáltuk ki. Az olaj „szaga” estére beleszívódott a hajamba. Otthon az első utam, mint mindig, a zuhany alá vezetett. Anya már terített asztallal, forró levessel várt. Megvacsoráztunk, és irány az ágy. Mára egyelőre ennyit.

2010. január 06.

A szilveszteri buli óta kicsit megkavarodtam. Ez a fiatal srác, Szántó Zoli igazán kedves volt hozzám. Egész este táncoltunk, és beszélgettünk. Tavalý fejezte be főiskoláját, de nem helyezkedett el sehol, mert a szülei vállalkozásában segít. Milyen önfeláldozó, rendes gyerek! Az igazat megvallva

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

elképrázttatott, amikor hazavitt a vadiúj mazdájával. Közben már felkutattam az interneten az autótípust. Tudni akartam, hogy milyen paraméterekkel rendelkezik, ha esetleg legközelebb az autójára terelődik a szó. Most már tudom, hogy a neve Mazda 6. Kétezer köbcentis, és 147 lóerős. Úgy hétmillió forintba kerül. A fiúk szeretnek felvágni a kocsijukkal, így nem árt, ha azonnal van valami közös téma.

Amúgy Zoli nagyon helyes fiú. Magas, barna, kék szemű. Azonnal kiszemeltem magamnak a bulin. Borinak is tetszett, de ő Balázsba szerelmes. Nem is regisztrálta, hogy én megismertem valakit. Azóta már kétszer találkoztunk. Amióta tudja, hogy hol dolgozom, már itt is felbukkant. Matti miatt azonban nem szeretném, hogy idejárjon. Tudom, hogy csak baj lenne belőle. A múltkor a volt osztálytársaim tévedtek be a gyorsétterembe. Azonnal megismertek, és majdnem a nyakamba estek. Matti kijött, és egy szigorú pillantással „magához” rendelt. Kifejtette, hogy az ilyen nem illik a vállalat filozófiájába. A többi vendéget irritálja a személyeskedő jelenet. Szíveskedjek a munkaidőn kívül találkozni az ismerőseimmel. Kicsit kiakadtam, de a lányok, Bea és Zita, csak röhögtek rajta.

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

Borival összekacsintottunk, a többit meg hozzágondoltuk. Kokó, Kovács Kolos, a műszakvezetőm, szintén a fejét rázta a kiosztásra. Majd a fülembé súgta, hogy ezt vele is eljátszotta. Persze Kokó az más. Férfi. Neki megengedett, hogy hetente más lánnyal jár. A nap végén, amikor már átöltöztem, hogy hazamenjek, láttam, hogy a „főnök úr” még ott van. Ő is látott engem, de figyelemre sem méltattam. Köszönés nélkül mentem a kijárat felé, és elindultam haza a sötétben.

2010. január 08.

Bori mindenáron rá akart beszélni egy DVD estére. Őszintén szólva semmi kedvem nem volt hozzá. Amióta Zoli felbukkant a láthatáron, vele szerettem volna lenni. A lelkiismeretfurdalásom azonban győzött, miután Bori kipanaszkodta magát, hogy Balázs gyakran nem ér rá. Amikor elővette a DVD-t, azt hittem, hogy viccel. Oliver Stone Alexander, a hódító című filmjét akarta betenni. Egyáltalán nem voltam oda a monumentális filmekért. Mondtam is neki, hogy nem szeretem a történelmi filmeket, de Bori olyan szomorúan nézett rám, hogy azonnal megadtam magam. Még azt is hozzátette, hogy szereti Colin Farrelt. Ezt végképp nem

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

értettem. Bori hihetetlen gyorsan tudott valakiért rajongani. Amikor gimibe jártunk, akkor éppen a HIM együttesbe bolondult bele. Jó, én is odavoltam Ville Valoért, a Join me in Death daluk lenyűgözött, de ha Bori szobájába tévedtem, akkor nevetnem kellett. A rajongása ugyanis olyan méreteket öltött, hogy komolyan kételkedni kezdtem benne, hogy az eszét vesztette. Mindenütt plakátok, újságcikkek, CD-k vették körül. Még a bécsi koncertjükre is elutazott. Hálás voltam a sorsnak, hogy én soha sem hülyültem be ennyire. Szerettem a U2-t, az Aerosmith-t, Michael Jacksont, de annyira azért nem kapott el a hév, hogy utánautaztam volna az együttesemnek vagy a színpad mögött vártam a sztárt egy autogramért.

Szóval Bori az abszolút rajongó. Most, hogy a kedvére tegyek, kibírom valahogy ezt a két és fél órát.

2010. január 09.

A film érdekes volt. Hosszú, monumentális, és az interneten utánaolvasva pocsék kritikát kapott. A szereplők közül azonban egy valaki megfogott, de nem Colin Farrell volt az. Helyesnek helyes ugyan, de nem az esetem. Hephaistion viszont megbabonázott. Ilyen szemeket még soha életemben nem

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

láttam. Fogalmam sem volt, hogy ki ez a színész. Az interneten rákerestem, és láttam, hogy Jared Letonak hívják. 1971-ben született, és számos hollywoodi filmben szerepelt. Ezen kívül a bátyjával zenél valami furcsa nevű bandában. Ha nem leszek ilyen fáradt, akkor rákeresek a youtube-on, hogy milyen stílusban szörfözik. Egy biztos! Érdekel!

2010. január 11.

Hétfő. Borzalom! A mai napon majdnem felrobbantam. Matti ma különösen bunkó volt. Délben kettesével behívatott minket az irodájába. Elmondta, hogy egy új emberke jön hozzánk, egy fiatal lány. Kérte, hogy a tapasztaltabbak karolják fel őt. Ezzel természetesen rám, és Ribizlire célzott. Bár Babi régebb óta dolgozott a csapatban, mint én, de nem szerette az újakat. Nem volt türelme hozzájuk, és ezzel mindenki tisztában volt. Leginkább Matti. Természetesen az volt a célja, hogy az új dolgozó ne dobja be egy hét után a törölközőt, csak azért, mert valaki durván bánt vele. Ez ugyanis más helyeken gyakran előfordult. Ám mint mindig, soha sem nevezte a nevén a dolgokat. Nem mondta direkt, hogy kinek a feladata a betanítás. Elvárta, hogy fél szavakból is megértsük a

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

kommandót. Kijelentette, hogy szerdáig elkészít egy menetrendet arról, hogy hogyan képzei el a bedolgozást. Előre félek, hogy emiatt is rámszáll. Persze, én is voltam valaha kezdő. Három évvel ezelőtt még én is új voltam, és hálás, ha valaki tapasztalt mellém állt, és segített. Egészen addig boldog voltam ebben a csapatban, amíg egy évvel ezelőtt a sors, az ördög, a rossz szellemek, vagy a felső vezetés Marton Attilát tette meg étteremvezetőnek. Pedig kezdetben szimpatikusnak tűnt. Addig, amíg szólásra nem nyitotta a száját.

2010. január 12.

Ma este Tózo, azaz Szántó Zoli, értem jött a csodálatos járgányával. Megállt a parkolóban, és rám várt. Már attól féltem, hogy Mattinak feltűnik az „álkuncsaft”, de szerencsére mással volt elfoglalva. Talán az új dolgozó ágendáján dolgozott. Amikor kilebbentem az ajtón, Zoli kiszállt, és kinyitotta nekem az ajtót. Olyan édes volt!

Beszálltam, majd beszívtam a bőrülés kellemes illatát. Hamarosan már Tózo hihetetlenül finom after shave-jét éreztem. Attól tartok, hogy egyre jobban beleesek a srácba. Nem tehetek róla. Ez van.

2010. január 14.

Megérkezett az új munkaerő. Kitti aranyos, pici lány. Először azt hittem, hogy valami nem stimmel a tervvel. Látásból talán tizennégy-tizenöt évesnek néztem. Hamar kiderült, hogy vicces, laza. Gyorsan magába szívta az információkat. Boszi, Bozsoki Szilvi, a kasszásoknál dirigált, ezért beállt helyettem is kiszolgálni, amíg én az új védencemmel törődtem.

Kitti érdeklődve hallgatta, amit meséltem. Végigvittem az előkészítőn, megmutattam a raktárat, az öltözőt. Matti irodája elé érve csak elfordítottam a szemeimet. Erre rámnevetett. Csak annyit mondott, hogy van ennél rosszabb is. Nem értettem. Mi lehet Marton Attilánál rosszabb?! A nap hátralevő része nyugisan telt. Maradt idő arra, hogy mindent aprólékosan elmagyarázzak, megmutogassak a védencemnek. A alacsony lány este felé már mellettem állt, és maga szolgálta ki a vendégeket. Büszke voltam rá. Ahogy a buszmegálló felé baktattunk, ki is kíváncozott belőlem a véleményem. Megmondtam neki kerek-perec, hogy jól dolgozott. A dicséretem meglepte. Felnézett, és egy pillanatra azt hittem, hogy könnyeket látok a szemeiben.

2010. január 15.

Jared nem megy ki a fejemből. Megkerestem az egyik dalukat az interneten. Valahogy nem fogott meg. Idegen. Nagyon más, mint azok a dalok, amiket eddig szerettem. Túl vad, olyan „ordítós”. Kicsit csalódtam. Aztán beláttam, hogy Jared nem nézhet ki eszméletlenül jól, lehet jó színész, és egyben jó énekes is. Ilyen nincs. Ahogy tovább szörföztem, rábukkantam a Linkin Park Numb című dalára. Ez Zoli kedvence, és nekem is jobban tetszik. Sajnálom, de ez van. Tózo mobilon keresett. Elújságolta, hogy bulit csap a hétvégén. Még szilveszterkor mondta, hogy kertes házban laknak, ezért megteheti, hogy többeket is meghív. Tisztára zavarba jöttem. Eddig még nem voltam nála, és nem ismertem a barátait se. Csak a kézfogásig mentünk el. Ha rágondolok, izzadok, hihetetlenül félek, hogy rosszul sül el valami. Talán idiótán viselkedek majd, vagy hülyeséget beszélek. Néha kétbalkezes tudok lenni. A munkahelyemen egész nap azon fáradozom, hogy minden mozdulat a helyén legyen. Elvégre a főnök úr ezt várja el. Otthon elmosolyodom, amikor anya megkér rá, hogy törölgessek el. Van úgy, hogy véletlenül kicsúszik a kezeim

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

közül egy tányér, és leesik a kőre. Ekkor lazán tudomásul veszem, hogy összetört. Mert ennyire tökéletes azért én sem lehetek. Véthetek én is hibát. A motorikus képességeim csak a tökéletes munkakörnyezetemben nem hagynak cserben. Elegem van abból, hogy minden mozdulatomat figyelik, bírálják, ecsetelik, elemzik. Amikor leesik a kőre a porcelán, akkor vidáman állapítom meg, hogy én is csak ember vagyok. Élek. Létezem.

2010 január 17.

Imádom Borit, és a spontán, őrült ötleteit. Rávettem, hogy menjünk el bevásárolni. Egy tucat butikot végigjártunk, mire találtunk nekem egy csinos kabátot. Ez már nem olyan dzseki, tinédzseres cucc, hanem elegáns kiskabát. Kifejezetten jól állt nekem. Eddig Borival mindig jót röhögtünk azon, hogy ha tehattuk volna, akkor mind a kettőnk legszívesebben a másik bőrébe bújnak. Ez így volt már a Gimnázium óta. Bori hosszú, szőke hajára mindig is irigykedtem, ő meg a zöld szemeim miatt csodált. Ha egymás mellé állítottak bennünket, akkor különbözőbbek már nem is lehettünk. Egyedül a magasságunk, és körülbelül a súlyunk volt egyforma. A munkahelyünk által

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

adott kísértésnek szerencsésen ellenálltunk. A sok olaj, a sok étel, az igazi fast food látványára egyenesen elment az étvágyunk. Sem az ottani szagokat, sem a gyorsan tápláló hamburgereket nem szívleltük. Pedig mi aztán ott voltunk a tűz közelében, és ebédidőben naponta kijárt egy szendvics, meg egy üdítő. Néha sajnálattal néztem az előttem álló, túlsúlyos vendégre, ahogy Big Mac Menüt rendelt, mindenféle édes desszert kíséretében. Az alkatomnál fogva nem hajlottam a hízásra. Most, hogy szerelmes voltam, életemben először amúgy is teljesen más foglalkoztatott. Mindenáron meg szerettem volna felelni álmaim hercegének. Ezért kellett az új kabát, ezért ügyeltem arra, hogy ne blamáljam magam. Elég keveset beszéltem Zoli társaságában. Inkább a csendes hallgató voltam, nem a csevegő lány. Hamarosan meg is jegyezte, hogy milyen simulékony vagyok. Laza. Problémamentes. Kezdtem büszke lenni, hogy a természetem is megfelel az elképzeléseinek.

2010. január 19.

Kitti egyre ügyesebb. Matti megkért, hogy készítsek egy elemzést, hogyan alakult a hét az új kolléganővel. Biztosan azt

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

várja tőlem, hogy „lehúzzam” Kitti igyekezetét. Emiatt úgy érzem magam, mint valami spicli. Az igazság az, hogy erre a lányra nem tudok panaszkodni. Mindent felszív magába, amit csak mondok. Bámulatosan könnyen tanul, szorgalmas, figyelmes, tisztelettudó és isteni a humora. Láttam, hogy Bori már féltékenyen figyelte a hülyéskedésünket. Ezért otthon leültem, és megpróbáltam leírni, hogy milyen volt a hetem az új lánnyal. Marton csak egy fejbólintással jelezte, hogy majd elolvassa a jelentésemet. Miután láttam, hogy sok a dolga, letettem elé a papírt, és kihátráltam az irodájából. Ma sok volt a teendő. Az étterem zsúfolásig telt. Bori, én, és a többiek, kapkodtunk, ahogy csak lehetett. Én ezt viccesen „a hatodik sebesség”-nek nevezem. Az ötödikben is nagyszerűen tudtunk dolgozni, de az a természetes, a megszokott. Ha a stressz eléri a csúcst, akkor a hatodikba kapcsolunk. Minden gyorsabban pörög, miközben igyekszünk hibátlanul végezni a dolgunkat. Úgy, hogy senkinek sem kell várni a rendelésére. Egy ilyen nap végén különös elégedettséget, sőt, valami boldogságfélét érzek. Ha tényleg nagy lett volna a gond, akkor Matti is kikuncsorgott volna az odújából. Ránkförmed, vagy talán még be is segít... Ez lett volna a szégyen netovábbja. A többiek előtt viccesen

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

megjegyeztem az öltözőben, hogy annak a bizonyos X napnak soha sem szabad bekövetkezni. Akkor vagyunk csak top csapat, ha a tudálékos nagymufti nem tud a kapkodásunkról. Ha odakinn kitör egy vulkán, vagy a harmadik világháború, de ő észre sem veszi. Mert mire lejár a műszak, addigra minden ragyog. Ez eddig sikerült is. Élveztem azt, hogy elől én voltam a falkavezér, Bori a helyettesem. Soha egymás közt nem esett egy rossz szó. Harmóniában dolgoztunk. Valami csodálatos megszokás, rutin szerint, amibe hibalehetőség be sem csúszhatott.

2010. január 22.

Örülök, hogy kitartóan jegyzetelgetek a naplómbe. Ez amolyan szilveszterkor tett újévi fogadalmam. Olyan, mint amikor az ember megfogadja, hogy felhagy a dohányzással, lead pár kilót, vagy kedvesebb lesz az embertársaival. Nekem a naplóírás jutott az eszembe. Pedig a mindennapos bejegyzés nem mindig egyszerű feladat. Ha hazaérek, akkor hulla vagyok. Gyorsan lezuhanyozom, és irány az ágy. Ha nagyon pörgős a nap, akkor van úgy, hogy este még felhívom Borit. Ilyenkor újra átbeszéljük a nap történéseit. Sokszor csak

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

Mattira szórjuk a dühünket. Bori szerint azért ilyen merev a főnökünk, mert nincsen barátnője. Erre megjegyeztem, hogy ezt abszolút nem csodálom. Ki az a bolond, aki egy ilyen beképzelt, öntelt alakkal kibírja? Nincs humora, nincs benne semmi emberi vonás. Az élete a munkája. A mások irányításában leli örömét, meg abban, hogy megfeleljen a felettesei elvárásainak. Emlékszem, egyszer behívták a központba, amolyan „agytágítóra”. A menedzserek bizonyára jól érezték magukat egymás között. Akkor tudatosult bennük, hogy ők az univerzum irányítói. Hatalmuk van, és egy tucat ember alattuk, akik a kommandójukra ugrálnak. Amikor visszajött, ezt éreztette is velünk. Többet jött ki a küzdőtérre, jobban a körmünkre nézett. A nap végén teljesen kimerültem a közelségétől. Szerencsére másnap már megint az odujába húzódott, és a napját a diagramok, a táblázatok gyártásával, és telefonálással töltötte. Ma biztosan a sültkrumpli illatával alszom el. Ez mindig így van, ha ilyen forgalmas a hétvége.

2010. január 24.

Ma este telefonált a nagyi. Pénteken ellátogat hozzánk. Olyan ritka, hogy feljön Budapestre. Azt hiszem, hogy kifaggat majd

Müller Vera: Egy Marsrajongó naplója

arról, hogy kivel járok. Biztos megkérdezi majd, hogy anya hogy van. Amióta apa elment, anya egyre jobban begubózik a csigaházába. Ha este hazajövök, ott áll előttem az étel, de ő soha sem ül le velem, hogy elbeszélgessünk. Ritkán kérdezi, hogy milyen volt a napom. Ha én faggatom, hogy a könyvelésen mi történt, csak vállat von, és azt feleli, hogy „semmi különös”. Azt hiszem, hogy mára már meguntam a kérdezősködést. Minden más lenne, ha Manó még élne. Furcsa, hogy már hat éve nincs velünk. Február végén különösen nehéz lesz.

Örülök a nagyinak. Ő bezzeg kérdezősködik. Biztosan el tudom csalni a városba is. Az uszodába is elmegy velem. Szerintem még egy hullámvasútra is rá tudnám beszélni. Hihetetlen, hogy a hatvanöt évével milyen fitt! Még azt is el tudnám képzelni, hogy férjhez megy. Azt hiszem, ha megöregszem, olyan szeretnék lenni, mint ő. Nyugodt, kiegyensúlyozott. Egy biztos szikla a nagy hullámtörések közepette.